

Crisis

Zonder crisis geen goed leven. Wie de kansen ziet van neergang beleeft waarschijnlijk de euforie van de vernieuwing als gevolg hiervan. Wie de kansen niet ziet en krampachtig vasthoudt aan wat zo goed leek, maakt dat niet mee en glijdt verder af. Het leven is beweging en dat houd je niet tegen.

Onze roeiploeg bestond aanvankelijk uit vijf dames die goed matchten qua inzet, haal en vrolijkheid. Vooral dat laatste vonden wij allen wel een belangrijk facet, want in een op elkaar vittende roeiploeg wordt het roeien een nare plicht. Er werd veel gelachen, voor, tijdens en na het roeien. Af en toe wonnen we een wedstrijd en dat was een leuk sluitstuk van de sportbeleving.

Veranderingen vinden plaats en dat vereist aanpassingen. Een ploeggenootje raakte zwanger en deed een tijdje niet meer mee. Een hele ploeg sloot zich bij ons aan, omdat zij geen coach hadden en zij een gedreven en gezellige ploeg wel zagen zitten. Onze ploeg 'AphROWdite' vermenigvuldigde zich en maakte haar naam in dezen waar. Andersom zagen we ook voordelen van deze vermeerdering. Flink mixen en kijken of we naar elkaar toe kunnen groeien was de insteek. Onze coach kreeg een nieuwe liefde en liet zich opeens opvallend minder zien wat wij wel begrepen. Geen training was in dezelfde samenstelling en zelfs per baantje in de haven wisselden we. Een voortdurende aanspraak op de vermogens

van flexibiliteit en het vasthouden van hoop op vooruitgang. De een kwam één keer per week roeien, want werk en gezin met jonge kinderen vormden een belemmering voor een veelvuldig roeien. Anderen hadden weer meer mogelijkheden. In onze poel van elf dames was er ongelijkheid qua inzet, lengte van haal, postuur en in kracht. En allemaal wilden we het liefst roeien in die gestuurde gladde vier. Voor boordroeien in een acht was onvoldoende animo.

In de wedstrijden hadden we niet meer de 'best match' en de resultaten werden minder. "Hoe lang gaan we hier nog mee door", dacht ik menigmaal tijdens de trainingen. Verschil in lengte van de haal vond ik al een ramp, naast de andere verschillen die er tussen ons waren. Er zijn grenzen aan het aanpassen. Voornamelijk tijdens de koffie na de training pasten we bij elkaar.

"Julie vrouwen doen veel te lief voor elkaar", reageerde een roeier op mijn zorgen over dit gerommel in de boot. Wij hanteren simpele criteria. Je moet een bepaald minimum op de ergometer hebben en verder dezelfde inzet tonen, dus bijvoorbeeld minimaal twee keer per week met roeien of je conditie bezig zijn. Je formeert een vaste wedstrijd ploeg en vaste invallers die jezelf regelt wanneer dat uitkomt. Ben je teveel incompleet dan ga je maar tweeën of zoiets. In iedere geval niet constant wisselen in je samenstelling. Dat is funest voor het resultaat.

Er kwam een vergadering van damesploegen die allen uit de kluiten waren gewassen om tot nieuwe samenstellingen te kunnen komen. "Splitten of verder lijden; je zegt het maar", was de onderliggende gedachte. De wil om de sprong naar het onbekende te maken was ver weg en de kriebels bleven. Inmiddels zijn er wel verrassende stappen gezet. De toekomst zal het leren of we goede keuzes hebben gemaakt.

Er is altijd licht, ook in de duistere dagen voor Kerst.

